

סדר נשים | מסכת יבמות ס"ט"ע"ה | שבת פרשת בחוקותי (בישראל) / פרשת בהר (בחול) | י"ד-כ' אייר תשפ"ב (15-21 מאי 2022)
Seder Nashim | Masechet Yevamot 69-75 | Shabbat Parashat Bechukotai (Israel) / Parashat Behar (Chu"l) | 14-20 Iyaar (May 15-21)

Daf 69: THE KOHEN GADOL

דף ס"ט: בהן גדול

The *kohen gadol* (high priest) is the *kohen* appointed to oversee all the *kohanim*. He dresses in the garments of the *kohen gadol* and is assigned a series of services in the *Beit HaMikdash* that may only be performed by him. Certain special *dinim* (precepts, laws) apply to the *kohen gadol* alone, and not to any other *kohanim*. For instance, *kohanim* are permitted to marry a widow, but a *kohen gadol* is prohibited from marrying a widow.

Over the course of the existence of the First *Beit HaMikdash* there were only 18 *kohanim gedolim*, one of whom was Hilkiyahu, father of Yirmiyahu the *kohen*. Once, King Uziyahu donned the garments of the *kohen gadol* in the First *Beit HaMikdash*, even though he was not a *kohen*. When the *kohanim* saw him, they gathered the courage to prevent the king from serving in the *Beit HaMikdash*. The king was immediately punished with *tzara'at* (skin affliction) that appeared all over his body and he was removed from the throne.

During the 420 years the Second *Beit HaMikdash* stood, there were more than 300 *kohanim gedolim*, because the officeholders did not behave properly and deservedly died in their first year of service.

הכהן הגדול הוא כהן שמתמנה להיות ראש לכל הכהנים. מלבישים אותו בגדי כהנה גדולה ויש עבודות בבית המקדש שרק הוא יכול לעשות ולא כהנים אחרים. לכהן הגדול יש דינים מיוחדים, שאין לכהנים אחרים, למשל, לכהנים מותר להתחתן עם אלמנה, אך לכהן גדול אסור להתחתן עם אלמנה.

בתקופת בית המקדש הראשון היו שמונה עשר כהנים גדולים בלבד. אחד מהם היה חלקיהו והוא היה אביו של ירמיהו הכהן. פעם אחת, בבית המקדש הראשון, לבש עזיאהו המלך את בגדי הכהן הגדול, אפילו שהוא לא היה כהן. משראו כך הכהנים הם אצרו אמצ' ומנעו מן המלך לעבד בבית המקדש, ומיד נענש המלך ונבאה צרעת על כל גופו והורידו אותו ממלכותו.

במשך ארבע מאות ועשרים השנים שהיה בית המקדש השני קיים, היו יותר משלש מאות כהנים גדולים, מכיון שהיו כהנים שלא נהגו בשורה והם מתו שנה אחרי שנה.

Daf 70: "GZEIRAH SHAVAH" (SIMILAR CASES, SIMILAR RULINGS)

דף ע': "גזירה שוה"

One of the hermeneutical principles through which is it possible to learn *halachah*, *mitzvot*, and *issurim* (prohibitions) in the Torah is "*gzeirah shavah*" (identical decrees by inference). *Gzeirah shavah* was employed by *Chazal* to learn *halachot* from Torah verses. On this *daf*, in the name of Rabbi Eliezer, the *Gemara* questions: From which Torah source do we learn that a *kohen* who has not undergone a *brit* (circumcision) is not entitled to eat *terumah* (priestly gifts)? The Torah verses dealing with *Korban Pesach* (Paschal sacrifice) use the terms: "*toshav v'sachir*" (sojourner/transient and hired servant), and the verses dealing with the consumption of *terumah* also use the terms "*toshav v'sachir*." From the usage of identical terms, the Torah teaches us that just as an uncircumcised man is not permitted to eat *Korban Pesach*, so too he is not permitted to eat *terumah*.

אחת מן הדרכים ללמד הלכות, מצוות ואסורים בתורה, היא "גזירה שוה", שחז"ל למדו אתה הלכות מן הפסוקים. בדף זה אומרת הגמרא, בשם התנא רבי אליעזר, מנין יודעים שבהן שלא עשו לו ברית אינו רשאי לאכל תרומה? כי בפסוקים העוסקים בקרבן פסח נאמר "תושב ושאכיר", וגם בפסוקים העוסקים באכילת תרומה נאמר "תושב ושאכיר". בכך למדה אותנו התורה, כי כפי שעירל, שלא עשה ברית מילה, אינו רשאי לאכל קרבן פסח, כך גם אינו רשאי לאכל תרומה.

Daf 71: WHAT DO WE LEARN FROM A DUPLICATE WORD?

On this *daf*, we learn about a *machloket tannaim* (tannaitic dispute) regarding whether it is possible to learn a *drasha* (interpretation, halachic guidance) from the verse (*Vayikra* 22:4): “*Ish ish* (any man) of Aharon’s offspring who has an eruption of *tzara’at* (skin affliction), or has had a discharge, shall not eat of the holy sacrifices until he cleanses himself.” This verse teaches that a *kohen* who contracts *tzara’at* may not eat sacrificial meat.

Why does the verse say “*ish ish*” (man, man)? Would it not have been insufficient to write “*ish*” once? Rabbi Akiva posited that the repetition of the word “*ish*” teaches us that aside from the case that is explicitly written in the verse, there is another type of *kohen* who is prohibited from eating *korbanot*, e.g., a *kohen* who has not undergone *brit milah*.

However, Rabbi Eliezer disagrees and contends that one should not interpret anything further from the verse because “Torah speaks in the language of human beings.” The verse states “*ish ish*” not so that an interpretation may be derived from it, but because it was common parlance for people to say “*ish ish*” = to include every man (*kohen*).

אִישׁ
אִישׁ

אִישׁ

אָבֵל רַבִּי אֶלִיעֶזֶר חוֹלֵק וְאוֹמֵר: אִין לְדַרְשׁ מְאוּמָה מִן הַפְּסוּק, מִפְּנֵי שֶׁ”דַּבְּרָה תוֹרָה בְּלִשׁוֹן בְּנֵי אָדָם”. הַפְּסוּק אוֹמֵר ”אִישׁ אִישׁ”, לֹא כְּדִי שֶׁיִּדְרָשׁוּ מִמֶּנּוּ, אֶלָּא מִפְּנֵי שֶׁכָּךְ לִשׁוֹן אֲנָשִׁים שְׂאוֹמְרִים ”אִישׁ אִישׁ” = כָּל אִישׁ מִהַכֹּהֲנִים.

דף ע"א: מה לומדים מהמילה הכפולה?

בְּדָף זֶה לּוֹמְדִים עַל מַחֲלֶקֶת תַּנְנָאִים הָאֵם אֶפְשָׁר לְלַמַּד דְּרָשָׁה מִהַפְּסוּק (וַיִּקְרָא) ”אִישׁ אִישׁ מִזֶּרַע אַהֲרֹן וְהוּא צְרוּעַ אוֹ זָב – בִּקְדוּשִׁים לֹא יֵאכֵל”. הַפְּסוּק מְלַמֵּד שֶׁכֹּהֵן שֶׁלָּקָה בְּצָרַעַת, לֹא יֵאכֵל קֶרֶבָנוֹת.

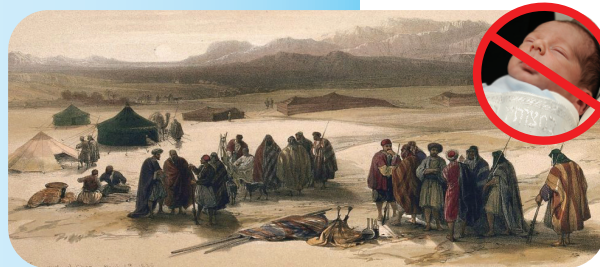
מִדּוּעַ הַפְּסוּק אוֹמֵר: ”אִישׁ אִישׁ”. הָאֵם אִין מְסַפִּיק לְכַתֵּב ”אִישׁ” פַּעַם אַחַת? רַבִּי עֲקִיבָא הִבִּין, שֶׁכָּכֵךְ הִתּוֹרָה בָּאָה לְלַמַּד אוֹתָנוּ, שֶׁחוּץ מִהַמְקַרָּה שֶׁכָּתוּב בַּפְּסוּק בְּמִפְרָשׁ, יֵשׁ עוֹד אִישׁ כֹּהֵן שֶׁאֶסּוּר לוֹ לֶאֱכֹל קֶרֶבָנוֹת, וְהוּא: כֹּהֵן עָרֵל שֶׁלֹּא עָשָׂה בְרִית מִילָה.

Daf 72: WHY DID THEY REFRAIN FROM PERFORMING CIRCUMCISION IN THE WILDERNESS?

After *B’nei Yisrael* left the land of Egypt, they wandered in the desert for 40 years. Throughout that lengthy period, *B’nei Yisrael* did not circumcise their children. As such, all the baby boys born in the wilderness were *areilim* (uncircumcised). Why did *B’nei Yisrael* refrain from performing *brit milah* while in the wilderness?

One reason — Because traveling on the road physically weakens a person. If an infant is weak, it is not possible for a *brit milah* to be performed on him because that would be dangerous. Since *B’nei Yisrael* sojourned continuously in the Sinai Desert, they were unable to circumcise their infant sons due to their obligation to prioritize *pikuach nefesh* (saving a life).

Another reason — Because following a *brit milah* it was necessary to have the breeze of a northern wind, considered beneficial for the newly circumcised infant. It was traditionally thought that such winds help heal bloody wounds. A northern wind is a calm and pleasant wind, which is neither too hot nor too cold. When *B’nei Yisrael* were in the wilderness, the northern wind never blew for them. Therefore, it was too dangerous to perform a *brit milah*.

דף ע"ב: מדוע לא עשו ברית מילה במדבר?

אַחֲרֵי שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, הֵם נִדְדוּ בַּמִּדְבָּר סִינַי בְּמִשָּׁךְ אַרְבָּעִים שָׁנָה. בְּכָל הַתְּקוּפָה הָאֶרְבָּה הַזֹּאת, לֹא מָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת יְלִדֵיהֶם, וְכָל הַתְּנוּקוֹת שֶׁנּוֹלְדוּ בַּמִּדְבָּר הָיוּ עָרְלִים. מִדּוּעַ לֹא עָשׂוּ בְרִית מִילָה בַּמִּדְבָּר?

סְבָה אַחַת – מִפְּנֵי שֶׁבְּשָׂאָדָם הוֹלֵךְ בְּדַרְכֵים הוּא נִהְיָ חֵלֵשׁ. אִם הִתְנוּק חֵלֵשׁ, אֵי אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת לוֹ בְּרִית מִילָה, כִּי זֶה מְסָכָן. מֵאַחַר שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַּמִּדְבָּר סִינַי, הֵם לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְמוּל אֶת הַתְּנוּקוֹת שֶׁלָּהֶם, מִפְּנֵי פְקוּחַ נַפְשׁ.

סְבָה נּוֹסֶפֶת הִיא – מִפְּנֵי שֶׁאַחֲרֵי בְרִית מִילָה צָרִיךְ שֶׁתִּשְׁנָב רוּחַ צְפוֹנִית שֶׁעוֹשָׂה טוֹב לְנַמּוֹל. רוּחַ צְפוֹנִית הִיא רוּחַ נוֹחָה וְנִעִימָה, לֹא חַמָּה מְדִי וְלֹא קָרָה מְדִי. כְּשֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ בַּמִּדְבָּר, לֹא נִשְׁבָּה רוּחַ צְפוֹנִית, וְלָכֵן מְסָכָן הָיָה לַעֲשׂוֹת בְּרִית מִילָה.

Daf 73: MITZVAH OF THE FIRST FRUITS

דף ע"ג: מצות בכורים

An individual who possesses a grove or agricultural field in which one of the *Shiv'at ha'minim* (seven types of fruits and grains named in *Sefer Devarim* 8:8 as the main produce of *Eretz Yisrael*) is grown is obligated to bring their annual first fruits to the *kohanim* in the *Beit HaMikdash*. The term "*Bikkurim*," or first fruits, comes from the word *bechor* (firstborn).

When a person walks through their grove and notices a fruit beginning to blossom, that person must take a string, tie it to the fruit, and declare: "This [fruit] is designated as *Bikkurim*." Once the fruit becomes ripe and ready to eat, it is harvested, placed in a utensil, taken to Jerusalem, and given to the *kohanim*.

In *Sefer HaChinukh* (an explication of the 613 *mitzvot*, written anonymously in 13th-century Spain) it states that the *mitzva* of *Bikkurim* is an educational *mitzva*, commanded so that a person would not think exceptional fruits and vegetables grew solely due to that person's hard work in the grove. According to the Torah, **the first fruits should be brought to the *Beit HaMikdash* and presented to the *kohen* so that people will remember that everything good comes from the *HaShem* and that it is thanks to God that a person is granted blessing and abundance.**

אדם שיש לו פרדס או שדה, בו הוא מגדל אחד משבעת המינים, עליו להביא לבית המקדש בכל שנה את הפרות הראשונים שגדלו בשדהו בשנה זו. בבית המקדש הוא נותן את הפרות לכהנים. "בכורים" מלשון בכור. אלה הפרות הראשונים, הבכורים.

הולך אדם בפרדסו, והנהו מבחין שגבין עלי העץ מתחיל לבצבץ פרי. נוטל חוט, קושר על הפרי ואומר: "זה יהיה בכורים." בשפרי גדל והיה ראוי לאכילה, קטפו אותו, הניחווהו בכלי והעלו אותו לירושלים לכהנים.

בספר "החנוד" כותב, כי המצוה הזו מחנכת את האדם, כדי שלא יחשב שבזכות עבודתו הטובה בפרדס גדלו לו פרות משבחים, אקרה התורה: את הפרות הראשונים תעלה לבית המקדש ותתן לכהן. כך תזכר שכל הטובה שבאה עליך היא מהקב"ה ובזכות זה תזכה לברכה וישפע.

Daf 74: ANIMAL TITHE

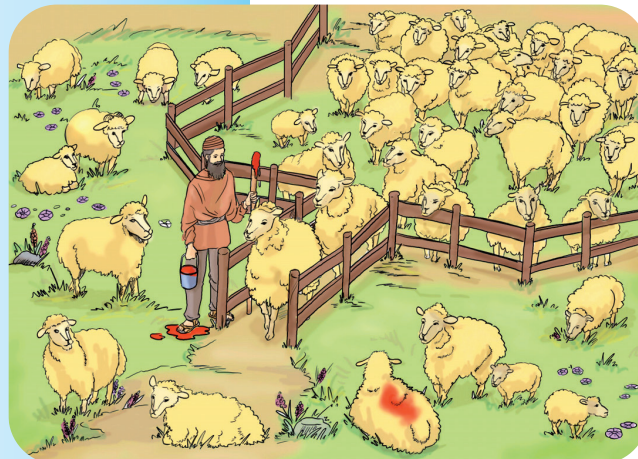
דף ע"ד: מעשר בהמה

Each year, a person who owns a flock of sheep or cattle is required to give a tenth of the animals born in that year to the *kohen*.

How is *ma'aser behaymah* (animal tithe) implemented? All the sheep born during a given year are put in a pen with a narrow opening through which just one animal can pass. Then, they would open the door and let the sheep walk out one by one. The owner stands and counts— one, two, three ... as the tenth animal passes, the owner marks it with a red marking because the tenth is consecrated as "*ma'aser la'mikdash*." Likewise, every tenth animal in the herd is marked in red. After the entire herd has passed through the opening, the owner takes all the animals designated as tithes and offers them as a *korban* (sacrifice).

אדם שיש לו עדר צאן או בקר, צריך בכל שנה לתת לכהן עשירית מהצאן שנולד באותה שנה.

ביצד עושים מעשר בהמה? את כל הצאן שנולד במשך השנה, מכניסים לדיר שיש בו פתח צר, דרכו יכולה לעבר בהמה אחת בלבד. פותחים את הדלת ומניחים לצאן לצאת אחד אחד, והבעלים עומד וסופר, אחת, שתיים, שלש... כשמגיע העשירי הוא מסמן אותו בצבע אדם, והעשירי מקדש ל"מעשר בהמה". כך כל עשירי, מסמן באדם. אחרי שכל הבהמות עוברות דרך הפתח, הבעלים לוקח את כל העשיריות ומקריב אותן בקרבן.

Daf 75: RITUAL IMPURITY

דף ע"ה: טמאה

A person who encounters a human corpse, or a dead *sheretz* (creeping creature), becomes *tameh* (ritually impure). There are times a person becomes *tameh* on their own, for example, a person who contracts *tza'ra'at* (skin affliction). **Someone who is *tameh* is prohibited from eating sacred food, e.g., *terumah* (priestly gifts) or *korbanot* (meat from sacrifices).**

Every *tameh* person must immerse in a halachically fit *mikveh* (ritual bath), as required by law, and is then cleansed from ritual impurity. The *tameh* person who immerses is not completely pure right away. Rather, they achieve full purity only at the end of the day when the sun sets. Accordingly, a *tameh* person who is immersed is called a **"*t'vul yom*,"** i.e., the individual immersed, but is waiting for the day to pass, and then that person will become totally *tahor* (ritually pure).

אדם שנגע בַּמֵּת, או בְּשֵׂרֵץ, נהיה טמא. גם מי שנגע באדם טמא יכול להיות טמא. לפעמים האדם נהיה טמא מעצמו, למשל, מי שלקה בצרעת, נהיה טמא. לאדם טמא אסור לאכול דברים קדושים, כגון, תרומה וקרבנות.

כל טמא צריך לטבל במקוה טהרה כדיון וכה הוא נטהר משמאיתו. בשטובל הטמא איננו טהור לגמרי מיד, אלא רק בסוף היום, כשהחמה שוקעת. לכן, טמא שטבל נקרא "טבול יום" – הוא טבל, אך הוא ממתין שיעבר היום, ואז יהיה טהור לגמרי.

D'VAR TORAH: PARASHAT BECHUKOTAI

דבר תורה: פרשת בחקותי

What is the meaning of the first verse in *Parashat Bechukotai* – “*Eem bechukotai taylechu*” (If you follow my laws)? Rashi explains: “that you will toil in the study of Torah.” [In *Masechet Megillah*, Daf 6b] *Chazal* emphasized the importance of investing labor so much so that they stipulated: “If a person says to you I did not labor and yet I found success, do not believe. If a person says I labored and found success — believe.”

Maharsha (Shmuel Eliezer HaLevi Eidels, Talmudist, Poland 1555–1631) found a Biblical allusion to this teaching from a verse in *Tehillim* (Psalms) recited as part of Hallel: “I trust [in God] I spoke out of great suffering and said in haste that all humans are deceitful.” (*Tehillim* 116:10). The Maharsha explains: “*He'emanti*” (I believed) — believe; “*Ki adaber*” (because I will speak) — to whoever speaks and says, “*Ani aneeti me'od*” (I suffered greatly) — I labored to the point of fatigue and, therefore, I found success. However, “*Ani amarti be'cheftzi*” (I hastily said) — if a person tells you they achieved everything easily and speedily, then “*kol ha'adam kozev*” (everyone is a liar) — do not believe it, these words are false. Sustained effort yields intellectual and spiritual success. That success will not come without the requisite effort invested.

את כוונת הפסוק הראשון בפרשתנו – “אם בחקותי תלכו” מסביר רש”י – “שתהיו עמלים בתורה”. תז”ל כל כך הדגישו את חשיבות העמל עד כי קבעו – “אם יאמר לך אדם לא יגעתי ומצאתי אל תאמין. יגעתי ומצאתי – תאמין”. רמז נפלא לכך למד

המהרש”א מהפסוק בתהלים אותו אנו מזכירים בהלל – “האמנתי כי אדבר אני עניתי מאד, אני אמרתי בחפזי – כל האדם בוזב”. מבאר המהרש”א – “האמנתי” – תאמין, “כי אדבר” – למי שידבר ויגיד – “אני עניתי מאד” – עמלתי ויגעתי ולכן מצאתי. אבל “אני אמרתי בחפזי” – אם יאמר לך שהוא השיג הכל בקלות ובחפזו, הרי ש”כל האדם בוזב” – אל תאמין לך, דברי בוזב הם.